

CECILIA
SAHLSTRÖM

SYVYYKSISSÄ

Cecilia Sahlström

Syvyyksissä

Suomentanut Pasi Punnonen

SAGA Egmont

Syvyyksissä

Translated by Pasi Punnonen

Original title: *Under ytan* (Sara Vallén 5)

Original language: Swedish

Copyright © 2024 Cecilia Sahlström and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727095110

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kaikille teille, jotka työskentelette paremman maailman ja
lastemme tulevaisuuden puolesta.

”Te ette ole kauneinta maailmassa
Maailma on kauneinta teissä”

Emil Jensen

1

Hän hivuttautui varovasti eteenpäin tuija-aidan viertä pitkin, ja ikivihreät havupuut tarjosivat hänelle oivallista suojaa. Hän katseli valppaasti ympärilleen. Ei ainuttakaan ihmistä lähistöllä. Eikä sillä taitaisi olla niin suurta väliäkään, hän tuumi. Häntä ei voinut aidan takaa havaita. Sillä puolen ei ollut yhtään taloa. Hänen olallaan riippui laukku. Hän löysi ristin, joka oli pantu sinne aiemmin merkiksi, otti laukun olaltaan ja avasi sen. Hän painautui matalaksi, piiloon tummien havupuiden suojiin. Hän takasi itselleen hyvän näkyvyyden taivuttamalla oksia tieltään pysytellen kuitenkin näkymättömissä tiiviisti vierä vieressä seisovien tuijien keskellä.

Aseen kokoaminen kävi häneltä taitavasti, ja hän kiinnitti äänenvaimentimen. Siihen häneltä kului kymmenen sekuntia. Hän oli jo ampunut koelaukauksen paikkaan, jossa kohteen piti olla. Tarkkuudessa ei ollut huomauttamista, luoti oli uponnut niin kuin piti, syvälle jalkakäytävän ulkoreunaan, josta sitä ei voinut irrottaa. Hän tunki reikään irtomaata ja pienen kiven sen

eteen. Vaikka luoti löytyisi, sen avulla ei päästäisi hänen jäljilleen.

Taivas kaartui Malmön katujen yllä tähtikirkkaana, mutta kaupungin valojen hohteessa tähtiä erottui vähemmän kuin maaseudulla. Tuuli oli kerrankin tyyntynyt ja sää kylmennyt niin, että harvojen ulkosalla liikkuvien kulkijoiden hengitys muodosti ilmaan valkoisia pilviä.

Poliisitarkastaja Erik van Kieren ja hänen kollegansa poliisitarkastaja Pelle Ström eivät vaihtaneet montakaan sanaa Erikin ohjatessa tunnukseton poliisiautoa hitaasti Lundavägenillä Värnhemini suuntaan. Ei siksi, etteivätkö he olisi pitäneet toisistaan, vaan heillä vain oli takanaan niin monta vuotta työparina, ettei heidän enää tarvinnut mainita virantoimituksessa ollessaan toisilleen joka ikistä ajatusta ja aietta. Kumpikin oli iältään suunnilleen viidenkymmenen, ja ainoastaan useita kertoja viikossa toistuvat yhteiset juoksu- ja voimaharjoitukset olivat todennäköisesti säästäneet heitä muuttumasta ylipainoisiksi ja veltoiksi.

He ohittivat pitserian ja huokaisivat yhteen ääneen.

”Aina nälkä”, van Kieren totesi ja sai vastaukseksi nyökkäyksen.

”Siinä!”

Ström viittasi kohti uusimallista metallinruskeaa Mercedestä, joka lähestyi heitä vastakkaisesta suunnasta ja ajoi hetkisen kuluttua heidän ohitse.

Erik tuijotti tiukasti ja vakaasti suoraan eteensä. Sitä he olivat odottaneet.

”Käännyn Rosendalsvägenille”, hän sanoi.

”Hyvä”, Ström vastasi.

Tehtyään käännöksen he näkivät auton koukkaavan oikealle, Norra Bulltoftavägenille. He lähtivät perään. Vauhti pysyi todella hiljaisena.

”Hän näyttää hidastaneen, kuin odottaisi meitä”, Ström huomautti. Van Kieren kohautti olkapäitään, mutta jatkoi samaa vauhtia. Välimatkaa oli noin sata metriä, kun Mersu kasvatti äkkiä nopeuttaan.

”Saamari”, van Kieren sanoi synkän päättäväisesti ja painoi kaasua.

Välimatka alkoi supistua.

Van Kieren nosti vauhdin lähes sataanviiteenkymmeneen kilometriin tunnissa ja pääsi aivan Mersun tuntumaan, mutta samassa ajaja teki äkkijarrutuksen ja kurvasi vasemmalle Beijersparksgatanille renkaat kirskuen.

Van Kieren pysytteli mukana ja laski nopeutta täsmälleen oikealla hetkellä pitääkseen auton hallinnassa tiukassa käännteessä.

”Helveti!” Ström parkaisi tuntiessaan auton lähtevän keikahtamaan ympäri.

”60-4545.” Päivystäjä toisti kutsun uudelleen ja uudelleen.

Saamatta vastausta.

Taululle ilmestyi useita 112-puheluja. Hänen vieressään istuva kollega vastasi yhteen niistä ja hiljeni kuuntelemaan. Hän kumartui kohti mikrofonia ja kutsui päällystöautoa. Kaikki kuuntelivat kutsua, ja siviilipartiota tavoitellut päivystäjä veti henkeä.

Päällystöautosta vastattiin lyhyesti, että partio oli matkalla. Useita autoja komennettiin paikalle, jossa Erik van Kierenin ja Pelle Strömin auto sijaitsi. Sijaintia osoittava piste pysyi paikoillaan. Eikä radioyhteyttä saatu.

Päällystöauto pysähtyi vauhdista Beijersparksgatanille.

”Herra varjele.”

Kuljettaja loikkasi kiireesti ulos autosta sillä välin, kun kenttäjohtaja otti yhteyden johtokeskukseen ilmoittaakseen, että oli tapahtunut liikenneonnettomuus ja että paikalle kaivattiin palokunta. Molemmat autossa istuvat kollegat olivat hänen arvionsa mukaan kuolleita. Päivystäjä vastasi, että palokunta oli jo tulossa yhdessä ambulanssin kanssa.

3

Sara Vallén odotti Lundia kohti matelevassa autojonossa vietettyään koko päivän Malmössä järjestetyssä konferenssissa. Häntä väsytti ja harmitti. Ennen kaikkea koska hän oli haaskannut niin monta tuntia niinkin vähäpätöisen aiheen kuin veropetosten takia.

Hän oli turhaan yrittänyt suostutella pomoaan Beatrice Larssonia perumaan hänen ilmoittautumisensa kyseiseen konferenssiin.

”Minulla ei ole siitä työssäni minkään valtakunnan hyötyä”, hän oli yrittänyt perustella. Beatrice oli pyöritellyt silmiään ja ollut toistelevinaan Saran vastalauseita, ja iskenyt lopulta nyrkin pöytään.

”Nyt riittää”, Beatrice oli ärjäissyt, niin että Sara hätkähti. ”Vakavassa rikollisuudessa ei ole kyse muutamasta harvasta tarkkaan rajatusta kategoriasta, niin kuin sinä näytät luulevan.”

Saran ei auttanut muuta kuin kohauttaa alistuneesti olkapäitään.

Ja reissu oli osoittautunut juuri niin hyödyttömäksi kuin hän oli alun pitäen epäillyt.

Luennoitsija, ammatiltaan syyttäjä, oli puhunut pitkään ja hartaasti aiheista, joihin Sara oli jo vanhastaan perehtynyt, ja aivan liian vähän siitä, millä keinoin syyttäjien ja poliisin yhteistyöllä voitaisiin lisätä langettavien tuomioiden määrää.

Sara rummutti sormillaan ohjauspyörää; oli kaikesta päätellen tapahtunut onnettomuus, koska liikenne oli täysin pysähdyksissä. Hän kaipasi kotiin, mutta hän joutuisi vielä poikkeamaan virkapaikalla antamaan viimeisen silauksen tutkinnalle, jonka kimpussa he olivat uurastaneet pitemmän aikaa. Epäilty oli pidätetty ulkomailla syytettynä lapsiin kohdistuneista törkeistä hyväksikäyttötapauksista. Mies oli tuttu myös Ruotsin poliisille, mutta tämän oli onnistunut paeta ulkomaille juuri kun heillä alkoi olla koossa riittävästi todistusaineistoa kiinnioton perusteiksi.

Saran ajatukset pyrkivät karkaamaan omille teilleen. Hänen oli ikävä Ritaa, mutta samalla hän oli tietenkin iloinen siitä, että tästä ja Lindasta oli tullut vanhemmat. Yhtä kaikki hän tunsi sydämessään pettymyksen piston – tai kenties hänen omanarvontuntonsa sai kolauksen – koska hänelle ei ollut kerrottu, että Rita odotti lasta. Rita paljasti raskauden vasta kun se alkoi näkyä. Vatsanseudulla tapahtuneesta muutoksesta ei voinut erehtyä.

”Olin kyllä aikonut kertoa siitä heti”, Rita oli sanonut. Hän oli katsonut Saraa suoraan silmiin. ”En sitten kuitenkaan kertonut, koska halusin ensin olla varma siitä, että lapsessa ei ollut mitään vikaa. Ei se mitenkään tarkoita, etten luottaisi sinuun.” Sara joutui tyytymään siihen.

Hän pyysi Beatricea hankkimaan Ritalle sijaisen vakuuttaen, että hänen tiiminsä ei selviytyisi tehtävistään yhden hengen vajauksella. Beatrice lupasi järjestää asian.

”Voisin esittää muutamia ehdotuksia”, Sara sanoi.

”Päällikkönäsi täydennyksen hankkiminen kuuluu minun vastuulleni”, Beatrice vastasi.

Jono pääsi vihdoinkin liikkeelle, ja Sara saattoi painaa kaasun pohjaan ja karkottaa Ritaa ja tämän mahdollista sijaista koskevat ajatukset mielestään.

Sara ehti tuskin istuutua työtuoliinsa, kun Beatrice ilmestyi hänen huoneeseensa.

”Kaksi kuollutta kollegaa Malmössä tapahtuneessa liikenneonnettomuudessa”, tämä sanoi ja sipaisi otsaansa.

”Mitä?” Sara kysyi ja nousi kiireesti. Hänen vatsanseutuaan kouraisi.

”Siviilipukuisia. Tiedusteluyksiköstä, ellen erehdy. Ensiarvion mukaan he ajoivat suurella nopeudella ja kuljettaja menetti auton hallinnan, minkä jälkeen se pyörähti ympäri. He olivat kuolleet ensimmäisen partion tullessa paikalle.” Beatrice sujautti kaksi sormeaa puseron kauluksen alle ja löysäsi sitä ikään kuin olisi kaivannut lisää ilmaa keuhkoihinsa.

”Milloin tämä tapahtui? Ja keitä he olivat?” Saran vatsassa tuntui uusi kouraisu.

Kysymys saattaisi olla jostakin hänen läheisestä tutustaan, ja se pahentaisi tilannetta entisestään.

”Erik van Kieren ja Pelle Ström. Viime yönä.”

”Heitä en tuntenut ollenkaan”, Sara totesi. ”Vaikka eihän sillä ole mitään väliä”, hän lisäsi, jotta Beatrice ei luulisi hänen suhtautuvan tapahtuneeseen välinpitämättömästi.

”Ei, eihän sillä ole mitään väliä”, Beatrice sanoi ja hymähti vaimeasti.

”Outoa, että siitä ei mainittu konferenssissa”, Sara aprikoi ääneen.

Siihen Beatrice ei vastannut mitään. Hän käännähti ja katosi huoneesta.

Kun Sara oli valmis lähtemään, hän kiersi vilkaisemassa, oliko ainuttakaan kollegaa paikalla. Joka huone oli tyhjillään, eikä Beatrice ollut sanonut mennessään mitään.

Ulko-ovi vingahti tavalliseen tapaansa hänen avatessaan sen. Hän meni sisään ja huikkasi vanhasta tottumuksesta. Sai vastaukseksi onton kaiun. Lapset eivät asuneet enää kotona, ja Anders oli töissä. He olivat päättäneet muuttaa yhteen, mutta uuteen paikkaan. Heidän suhteensa oli alkanut vajaa kolme vuotta sitten, ja pohdittuaan asiaa kaikilta mahdollisilta kanteilta he olivat päättäneet ostaa asunnon Lundista. Anders suhtautui Saran löytämään taloon ensi alkuun epäilevästi, mutta heidän käytyään näytössä mies oli muuttanut mieltään ja kannatti ajatusta varauksettomasti. Aseman ja keskustan tuntumassa sijaitseva talo oli niin kaunis ja hyvin hoidettu, että he tekivät ostopäätöksen siinä paikassa.

Sara oli aina halunnut asua Västerin kaupunginosassa, tarkemmin sanottuna jossakin Hantverksgatanin kadunvarsitaloista, ja hänen toiveensa oli muuttunut nyt todeksi.

Ollessaan nyt viimeistä iltaa vanhassa asunnossaan hän koki, että se ei enää kuulunut hänelle, koska muuttofirma oli pakannut kaikki tavarat ja jäljellä oli ainoastaan vuode ja keittiökalusteet. Pakastimessa oli vielä vähän ruokaa, mutta muutoin kaikkialla vallitsi täydellinen tyhjyys.

Sara kävi lämpimässä suihkussa ja pesi hiukset. Hän nautti olostaan ja onnistui hetkeksi unohtamaan menehtyneet kollegat.

Lopuksi hän laski ylleen kylmää vettä, jotta vilu ei iskisi suihkun jälkeen. Alkaessaan hytistä hän poistui suihkukopista, kuivasi itsensä ja kietoi lopuksi päähänsä pyyhkeen. Hän veti ylleen aamutakin ja sovitti jalkansa tohveleihin, tallusteli verkalleen keittiöön ja istuutui tuijottamaan pimeyteen. Hän poimi puhelimen käteensä.

”Hei, Torsten”, hän sanoi miehen vastattua. ”Häiritseenkö?” Kysymyksen takana oli vilpitön tarkoitus. Saattoihan Torsten pitää seuraa Stinalle, oikeuspsykiatrille, johon tämä oli rakastunut kertarysäyksellä heidän jäljittäessään edellisenä vuonna incel-miestä.

”Et, et lainkaan.”

”Tiedätkö sinä mitään tarkempaa niistä liikenneonnettomuudessa viime yönä kuolleista kollegoista?”

”Tiedän heidät nimeltä ja ulkonäöltä, mutta en muuten. He olivat vuosia sitten mukana moottoripyöräjengirikollisuutta ja järjestäytyntä rikollisuutta torjuvassa erikoisryhmässä, mutta en tiedä, mitä he tekevät, tai tekivät, nykyisin”, Torsten sanoi.

”Ikävää joka tapauksessa. Se liippaa kovin läheltä.”

”Totta. Eikö sinun pitänyt tehdä muuttoa?”

”Piti, ja siksi minä soitankin. Tahtoisin pyytää sinua ottamaan huomenna komennon, jotta saan sen verran vapaata, että pääsen purkamaan tavaroita uudella asunnolla. Minähän en ole tätä ennen oikein ehtinyt ajatella koko asiaa.”

”Ilman muuta.”

”Pedofilin esitutkinta on käytännöllisesti katsoen paketissa. Jäljellä on joitakin muodollisuuksia, ja sitten täytyy vain

lähtömaan oikeuden panna vauhtia luovutusmenettelyyn.
Voisitko ottaa sinne yhteyttä huomenaamulla?”

”Onnistuu. Onnea vain muuttopuuhiin. Nähdään
ylihuomenna”, Torsten sanoi. Mies ei halunnut puhua
pitempään. Sara veikkasi Stinan olevan tämän luona. Hän oli
iloinen Torstenin puolesta.

”Kiitos, näin tehdään.”

4

Teknikot toimittivat perusteellista tutkintaa totaalisesti romuttuneessa poliisin siviiliautossa. Tunnelma oli alakuloinen, ja he tekivät työtään hiljaisuudessa. He kävivät järjestelmällisesti läpi koko auton, leikkasivat metallia päästäkseen konepellin lävitse moottoritilaan. Auton etuosa oli käytännöllisesti katsoen kokonaan sisään painunut. Turvatyynyistä ei ollut koitunut apua, koska auto oli pyörähtänyt ympäri ja katto puristunut penkkien yläreunaan saakka. Kummankin poliisin kohtalo oli ollut sillä selvä.

”Vasen eturengas on puhki”, teknikko totesi kollegalleen.

”Aha, siitä syystä kaikki kai menikin päin helvettiä”, toinen vastasi.

”Mutta mistä syystä se puhkesi?” Mats kysyi ja painoi etusormen nenänpäätä vasten.

”Ovatkohan he ajaneet jonkin terävän esineen ylitse? Mitä havaintoja onnettomuuspaikalle tulleet tekivät?”

Syvyyksissä piilee salaisuuksia, joita on parempi olla näkemättä.

Kaksi poliisia kuolee auto-onnettomuudessa Malmössä, ja rikoskomisario Sara Vallén tiimeineen määrätään tutkimaan tapausta. Auton renkaasta on löytynyt luoti, ja poliisi epäilee, että jokin onnettomuudessa ei täsmää. Menehtyneet poliisit työskentelivät järjestäytyneen rikollisuuden parissa, eikä kenelläkään tunnu olevan tarkkaa tietoa heidän viimeiseksi jääneestä tapauksestaan. Mitä enemmän Vallén kollegoineen perehtyy tapaukseen, sitä vahvemmin he epäilevät olevansa tekemisissä murhan kanssa.

Ylityöllistetty rikoskomisario saa apua tutkintaan, kun tiimiin liittyvät poliisit Malva Gran ja Niklas Verja. Jokin hiertää tulokkaiden välejä, ja Sara aavistaa ongelmia olevan luvassa myös tiiminsä sisällä.

Cecilia Sahlström on ruotsalainen rikoskirjailija, joka on työskennellyt 20 vuotta Ruotsin poliisissa. Sahlströmin rikossarja lundilaisesta rikoskomisario Sara Vallénista on noussut myyntimenestykseksi, ja sitä on keuhettu realistisesta ja oivaltavasta poliisityön kuvauksesta. Sahlström asuu perheineen Lundissa.